

подготви обаче действието на четата въ България, Панайотъ изпратилъ Кършовски къмъ Сливенъ, за да извести на приятелитѣ му, че четата на Хитовъ ще навести роднитѣ планини. Презъ м. юний 1864 г. Панайотъ съ новосформираната си дружина минава покрай Зайчаръ, отъ тамъ презъ рѣката Тимокъ влиза въ България. Презъ Чипровци, дружината възлиза по Ст.-планина и се насочва къмъ с. Гинци, което се намира на пѣтя София—Буковище. Понеже четата чувствувала нужда отъ барутъ и други потрѣби, нѣколко турци били обрани, но подгонена отъ потерата, тя се скрива въ Врачанската планина край Искѣра. По това време въ с. Каменна-Рикса вилнѣлъ единъ арнаутинъ, който не само каралъ българитѣ да му работятъ ангария, но се гаврѣлъ съ женитѣ и печелъ, казвало се, децата на рѣженъ. Хванатъ отъ четата, съ разцѣпена глава и треперещъ като листъ, той билъ откаранъ въ Балкана. Въ джобоветѣ му намѣрили гривни, обици, женски прѣстени и др. Скоро тоя проклетникъ билъ пратенъ при Мохамеда. На едно мѣсто четата била обградена, тъй като стражата заспала, даже сполучили да убиятъ едного. Панайотъ поискалъ да настигнатъ турцитѣ и си отмѣстятъ, но дружината не се съгласила, понеже била изморена. Тогава Панайотъ разсърденъ се обърналъ къмъ тѣхъ съ думитѣ: „Азъ нѣма да ходя вече съ васъ и да ставамъ за смѣхъ на хората. Ще отида въ Влашко... Азъ мислѣхъ, че ще намѣря храбра дружина, а виждамъ, че съмъ се излъгалъ. Вие сте баби и нищо повече. Който го е страхъ отъ турцитѣ, той не е мой другаръ.“ Когато дружината приближила сръбската граница, 10 души били изпратени въ Сърбия, а Панайотъ съ останалитѣ 5 души едва презъ есента се прибралъ въ Зайчаръ. Началникътъ на тоя градъ билъ лошъ човѣкъ. Следъ като ограбилъ малката дружина, изпратилъ ги въ Чичакъ. Само благодарумието на воеводата спасило тоя алченъ началникъ отъ смъртъ. Поради лошата рекомандация, въ Чичакъ свободата имъ била ограничена, а освенъ това поискали да си намѣрятъ работа. Панайотъ постѣпва готвачъ въ една кръчма срещу 60 гроша месечна заплата. Господарътъ му билъ много добъръ човѣкъ, предложилъ даже да го направи съдружникъ, защото виждалъ, че не е роденъ за слуга. „Ти си, казвалъ той, вѣренъ и способенъ човѣкъ и менъ ме е срамъ да ми слугувашъ за 60 гроша.“ Не следъ дълго стопанинътъ на кръчмата заловилъ друга работа и предоставилъ всичко на Панайотъ. До Гергьовденъ, последниятъ спечелилъ 120 жълтици, отъ които стопанинътъ ми далъ 30. Презъ лѣтото 1865 г. Панайотъ станалъ градинаръ, а